

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Claudiu Groza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRAGER, WALTHER ALEXANDER
Pelerinul / Walther A. Prager. - Pitești : Paralela 45, 2020
ISBN 978-973-47-3180-0
821.111

WALTHER A. PRAGER

pelerinul

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Pelerinul

Nu trebuia să mă fi uitat în oglindă. Pentru prima dată după mult timp, mi-a plăcut de mine. Pentru o vreme, am regretat hotărârea de a pleca, de a renunța la lume, trebuie să-i spun așa, renunțare la lume. Am detestat mereu să mă privesc în oglindă. Nu am arătat niciodată așa cum voiam. La început, mi se părea că văd un copil fără gingășie, lipsit deopotrivă de profunzimea mirărilor mele, apoi un adolescent abătut, fără să arate neliniștile și aspirațiile mari pe care le aveam în minte, iar mai târziu a trebuit să mă obișnuiesc cu ridurile de pe obraz, de pe frunte și din jurul ochilor, neizbutind să observ la mine bătrânul sau omul matur venerabil. Totuși, în copilărie obișnuiam să mă uit într-o oglindă mare din casă, care lungea obiectele reflectate pe mijlocul ei. Îmi aduc aminte cum îmi potriveam fruntea acolo în mijloc și devenea deodată prelungă. Mă asemanam unor figuri de africani văzute într-o carte nemțească de etnografie. Se numea *Völkerkunde* și era scrisă de un anume Hatzel. Nu-i puteam citi nici titlul, pentru că era scrisă în alfabet gotic, dar mă uitam deseori la imaginile oamenilor și obiectelor diferitelor popoare, cum spuneam, la capetele de africani desenate cu tuș, întrucât cartea pare să fi fost anterioară descoperirii fotografiei. Toate aveau figurile serioase și păreau să își păzească lucrurile

din lumea lor, obiecte ciudate, de niciun folos pentru noi, pe care cartea le reprezenta, de data aceasta, în culori, imagini protejate de o folie transparentă. Mi-aș fi dorit să am un asemenea chip, să pot arăta ca și cum aș fi și eu stăpân peste ceva numai al meu. Mai târziu, cu pretenții mai realiste, aș fi vrut să fiu un tânăr cu ochii negri și cu plete brunete căzute pe umeri. Însă aveam ochii albaștri și părul deschis la culoare. Sau un bătrân cu linii colțuroase și care să se impună prin fiecare rid. Nu mi-a reușit nici lucrul ăsta. Refuzul de mai târziu de a mă privi în oglindă a însemnat ca mai mereu să îmi las barbă, până când ajungeam să-mi privesc chipul și nu mi se părea plăcută nici înfățișarea asta de călugăr, așa că mă rădeam. Acum, când am plecat, în întunericul de pe hol, părea să am ochii negri și fața impunătoare. Și mi-ar fi fost la îndemână să mă întorc în cameră și să pun din nou stăpânire pe viața mea de până atunci. Poate de fapt era colorată.

Am trântit ușa mai tare, sperând ca fiul meu, Edmund, să se trezească. Să-l mai văd o dată. Chiar l-am așteptat preț de câteva secunde să apară. Nu a făcut-o. Era obișnuit să mă audă plecând din casă dis-de-dimineață, după noaptea de veghe în care scriam. Odată mi-a spus că plec din casă așa devreme numai ca să-l trezesc pe el. Nu era întocmai așa, ieșeam pentru a lua o gură de aer în curte, cât să schimb aerul din cameră încărcat de fumul țigărilor. Căci în multe nopți fumam fără oprire. Este posibil însă ca uneori să fi ieșit zgomotos din casă întrucâtva nemulțumit că își permite să doarmă atât de mult. Însă, în mod cert, nu mi-a plăcut niciodată să se trezească în momentul în care mă pregăteam de culcare. Forfota pe care o declanșa mă deranja. O auzeam, deși camera lui Edmund și a soției lui se afla în celălalt capăt al holului. Plecam și pentru el. Conviețuirea noastră devenise în ultimii ani din ce în ce mai lipsită de sens, de parcă am fi fost forțați să locuim

împreună. Se întâmpla câteodată să treacă trei, patru zile fără să ne vedem. Iar când ne vedeam, conversațiile noastre întâmpinau greutatea vorbelor spuse după tăceri îndelungate. Până și felul în care ne priveam unul pe celălalt avea inițial ceva stânjenitor, de parcă am fi căutat să ne aducem aminte cine este celălalt, așa cum o faci când îți întâlnești un prieten sau coleg de școală din copilărie. Trebuia să deschidem o conversație, și ea ajungea întotdeauna la același lucru. Într-o formă sau alta, el căuta să mă încredințeze că lucrează, că are în plan compoziții muzicale complexe, iar eu încercam să-i transmit că îl susțin în continuare în demersul lui, dar și că-i dezaprob orice șovăială. Nu îmi ierta faptul că insistasem de multă vreme să se consacre compoziției, deși chiar el alesese această direcție a studiilor sale muzicale. Ajuns la douăzeci și șapte de ani, își compara eșecul de a compune ceva consistent cu succesele timpurii din biografiile compozitorilor mari. Nu îl îndrumasem spre astfel de comparații, dar i le înțelegeam, căci îl împinsesem către ceva care evident se afla în el, și totuși nu se vedea. Biografiile puteau fi văzute. Vedeam și eu chipurile de pe copertele cărților biografice, chipuri sigure pe sine, de parcă le-ar fi tras dintr-o suflare pe toate celelalte ale lor întâlnite în cuprinsul cărții, unele de copii și adolescenți visători străjuți de părinți rigizi, poate la fel de rigizi ca mine. Însă Edmund avea un suflu încetinit. Încetinit de prezența în continuare în casa mea, de faptul că era deja plasat într-un relativ confort financiar – îl susțineam cu o parte din banii obținuți din închirierea unei proprietăți –, anulându-i lupta creatoare pentru supraviețuire, bănuiesc că în lipsa acestui sprijin ar fi găsit similitudini în biografiile muzicienilor săraci, iar de un an încoace cred că se considera sufocat de iubirea soției lui, Sara, care îl aproba întru totul. Îl accepta așa cum este, nu aștepta nimic de la el și trebuie că această iubire să-l fi tentat

permanent să renunțe la dușmănia evidentă din urmărirea asiduă, chinuitoare, a idealului său muzical. În comparație cu ea, începusem să fiu pentru el un chip al trecutului, un fel de strigoi care se ambiționează să îl tragă din căldura patului în toiul nopții, pentru o înfrigurare ce-i devenea pe zi ce trece străină.

Am plecat și am trecut pe numele lui toate actele și proprietățile, ca într-un fel de testament. Trebuie să știi când să mori. Și trebuie să ai decența de a nu-i bântui pe cei vii, nici măcar atunci când îi îndrepti spre adevăr. Sunt însă convins că mă va disprețui și mai tare pentru gestul meu de renunțare. Îl va considera un mod de a-mi fi proclamat victoria asupra lui. Ar avea și acum dreptate, căci nu pot să nu recunosc că mi-am închipuit scena în care el va intra în camera mea după câteva zile și va citi biletul prin care îl înștiințez despre hotărârea mea de a mă călugări. Îi văd uluiala și respectul pentru cel care a avut curajul să ducă până la capăt ceva, cum el nu și-a putut urmări astfel idealul muzical. Știu că va primi proprietățile ca pe o umilire, așa cum înainte era mai mândru de puținii bani câștigați din lecțiile de pian predate unor copii decât de veniturile generoase pe care i le asiguram eu.

*

Iar l-a trezit. În fiecare zi face asta, în fiecare zi. Nici nu știe că Edmund a adormit iarși îmbrăcat lângă mine, iar eu stăteam goală lângă el, numai în chiloți, ca și cum aș fi încercat să-l tentez. Poate este și asta, nu știu, dar am început să dorm dezbrăcată de când mi-a spus că în cămașă de noapte semăn cu mama lui. Nu vreau să-i aduc aminte de maică-sa moartă, de tatăl lui, de toți cei care i-au amărât viața. N-are decât să mă ia ca pe o târfă, una căreia îi arunci niște bani și gata, nu mai ai grija ei, decât să-i fiu și eu o povară ca

taică-su. Uite-l acum, este treaz, dar se preface că doarme, de frică să nu îl întâlnească pe taică-su. Nimeni nu îl vede ca pe un copil în afară de mine. Ba chiar și accept să se joace cu mine, acum mă atinge pe fund cu vârful degetelor, parcă ar cânta la pian. Mă lasă să fiu atinsă când el este cu gândul aiurea la cine știe ce compoziție complicată cerută de ceilalți. Tot într-o dimineață ca asta m-a atins acolo jos, iritant de ușor, ca acum, și i-am apăsât mâna. A dat să și-o retragă speriat, ca și cum nu m-ar fi vrut vie. I-am spus ceva? Nu. M-am prefăcut că îi cred jocul de-a somnul, că îl cred adormit și m-am întors cu spatele la el, să nu mă vadă. Mi-am tras și cearceaful peste sâni. Nu îmi place cum arată când stau într-o parte. Se lasă pe pat și își dezvăluie o moliciune la bază, ca sâniile femeilor bătrâne. Dacă mă vede așa și nici n-o să mai cânte pe mine? Nu mi-a spus asta niciodată, dar simt că vrea să mă vadă ca pe o operă de artă, am auzit complimentul ăsta într-un cântec, să fiu frumoasă, așa cum ar vrea el să-i iasă muzica. Când se înseninează la față văzându-mă aranjată, știu că nu se mai gândește la muzica lui. Este cu totul al meu, chiar dacă face sex cu mine din ce în ce mai rar. Nu m-am căsătorit cu el pentru asta, ci pentru a-i purta de grijă. Îmi mai spun unele că-mi iroresc tinerețea pe lângă el, dar știu că tocmai munca asta de a-i fi frumoasă și de a-i purta de grijă înseamnă tinerețe. Când nu se bucură de mine, înseamnă că trăiesc și pentru mine, și pentru el deopotrivă. Sunt și tinerețea lui. Așa cum taică-su îi este bătrânețea, vărsându-și asupra lui toată fierea neputinței lui de a trăi. Că n-a făcut nimic toată viața, degeaba se laudă cu cărțile lui de eseuri filosofice și religioase rămase nepublicate. A avut un serviciu banal în consiliul orașului până acum zece ani, când și-a luat concediu de boală în urma unui atac cerebral. Și n-a mai pățit nimic de atunci, este sănătos tun și se închide în camera lui scriind, bucuros că înnoadă cuvinte mai bine ca alții. Da, reușește să facă

asta, dar numai eu și Edmund l-am citit. De ce el este mulțumit să se îngroape în hârtiile lui, sub pretextul că lumea intelectuală nu este pregătită pentru ceea ce scrie, însă lui Edmund nu îi permite așa ceva? De ce îl strunește mereu să-și propună lucrările muzicale variilor orchestre și interpreți? „Dar muzica are o altă deschidere, este ascultată, iar publicului îi place mai mult să asculte ceva, decât să înțeleagă.“ Asta este justificarea lui, de parcă nu știe că din zece indivizi care ascultă muzică, doi cască, trei sunt invidioși, iar ceilalți cinci o gustă, dar la fel cum ar gusta o prăjitură în cofetărie, așa că uită de gustul ăsta imediat după ce o consumă. O, da, ne întretine, ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru asta, dar dacă nu ar fi vorba despre confortul lui Edmund, aș trăi cu el și într-o cocioabă. Aș ști să-l fac mai fericit, l-aș smulge de sub umbra tatălui și cine știe, stând lângă mine altfel decât acum, în mine și mereu în mine, poate ar izbuti să compună cele mai înălțătoare cântece de dragoste, chiar dacă bătrânul va bombăni ca de fiecare dată – o face intenționat ca să mă supere – că muzica consacrată iubirii este cântec de lăutar. L-am surprins cum se uită la mine și altfel, cu poftă. Nu i-am spus lui Edmund, dar când mai vorbește cu mine despre el, îi văd ochii oprindu-se pe sânii mei, iar eu nu mă feresc, îl las să îi vadă așa mari cum sunt, mă trag pe ascuns de bluză ca să mi se vadă mai bine sfâr-curile, așa încât să înțeleagă că nu îi poate oferi nimic din ceea ce îi pot da eu ca femeie, cu toți banii lui și cu toate sfaturile lui înțelepte.

*

Nu concepeam drumul așa. Călătoria cu microbuzul până la mănăstire însemna străbaterea unei șosele care trecea prin tot felul de sate. Nu era o despărțire de lume. Vedeam prin geamul murdar al microbuzului – evident ostil unei priviri estetice – case